

relsen have taget en saadan. Derimod er det ganske naturligt, at ovre i Jylland, hvor Afstandene ere saa store, at Bestyrelsens Medlemmer ikke have Raad til at ofre de Udgifter, som det fører med sig at gøre de lange Rejser, maa der ydes dem et Slags Vederlag. Jeg vil gerne klar gøre dette, for at de Insinuationer, det ærede Medlem er fremkommet med mod Landbrugets Institutioner, ikke skulle staa uimodsagte.

Det ærede Medlem opfordrer mig til ikke at opkaste mig til Formynder for Husmændene. Jeg skal dertil sige, at det har jeg aldrig gjort. Jeg har ydet mit ringe Arbejde — ringe, som det naturligvis kun kan være, da det maa staa i Forhold til mine Evner og mine Kræfter — for at Husmændene skulle kunne bringes saa langt frem som muligt, men jeg har aldrig nogen Sinde opkastet mig til Formynder, og det have vore landøkonomiske Foreninger heller ikke gjort. Vi nøde ingen ind i Foreningerne, men der er en hel Del Husmænd inden for vor Forenings Rammer. Vi nøde ingen til at søge Præmie, men vi tage imod dem, som søge, og gøre et godt Arbejde, som virkelig maa anerkendes, for at hjælpe dem baade med Raad og med Daad. Naar det ærede Medlem søger at mistænkeliggøre os, gør han Uret, og han gør saa meget mere Uret, som han jo maa vide, at det, han har fremført, ikke er overensstemmende med de faktiske Forhold — det er det mildeste Udtryk, jeg kan bruge i dette Tilfælde.

K. M. Klausen: Jeg skal gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Minister. Han mente, at jeg i Spørgsmaalet om Dyr læger ikke havde Ret til at tale om Aftaler. Han mente i det hele taget, at der ikke var saadanne Aftaler for Ministeriets Vedkommende. Det er meget muligt, men det ser for andre udenforstaaende ud, som om der er Aftaler af meget vigtig og meget afgørende Betydning. Jeg skal blot nævne to Spørgsmaal, nemlig Kanonerne og Prinsesserne. Det synes at være gamle Aftaler, som have givet sig Udslag i de to Lovforslag, som bleve fremsatte. For øvrigt sagde den højtærede Minister, at vor, Socialdemokraternes, Afstemning har ikke noget at sige vedrørende Landbospørgsmaal. Det er jo ikke rigtigt, hvad den højtærede Minister der siger. Jeg kan saaledes nævne et Spørgsmaal vedrørende en Svinekonsulent, som var under Afstemning for nogle Aar til-

bage, og der stod det saaledes, at Socialdemokratiet med sine 9 Stemmer den Gang kunde afgøre, til hvilken Side Flertallet skulde falde. Men den Gang var jo Venstre heller ikke saa stort, som det er nu. Da var Venstre kun et lille Parti, det havde ikke Majoritet her i Salen, da havde man tidt Brug for Socialdemokraterne. Men nu er jo det Parti, som har sluttet sig om den højtærede Landbrugsministers Fane, blevet 190 Mand i een Sæk, og den ærede Landbrugsminister sidder oven paa og regerer. Nu kan han naturligvis lade haant om de faa Stemmer, Socialdemokratiet har, dem er der ikke Trang til i Øjeblikket. Den ærede Minister gjorde mig en Kompliment og sagde, at jeg havde været en dygtig Lærer, men det var tvivlsomt, om jeg var en dygtig Raadmand. Den ærede Minister er jo en anerkendt dygtig Bonde, men det er tvivlsomt, om han er en dygtig Minister. Saa sagde den ærede Landbrugsminister, at han ganske vist ikke kunde paavise nogen Afstemning, hvor vi vare gaaede mod Landbrugets Interesser, men naar han skulde tale om vore Følelser, blev han bange, thi saa gnistrede det om Ørerne paa ham med Lyn og Torden. Jeg ved ikke, hvilke Følelser der gemmes dybest inde i den ærede Ministers Barm, men jeg tror, at hvis den blev aabnet, og man kiggede derind, vilde det være alt andet end venlige Følelser over for Socialdemokratiet, vi vilde faa at se.

Den ærede Minister sagde dernæst, at vi stode her og talte uden noget egentligt Mandat, at, naar vi vilde opkaste os til Formyndere for to saa store Stænder som Husmænd og Fiskere, var der ikke nogen bag os. Jeg kan berolige den ærede Minister med, at jeg har faaet en Række Henvendelser fra Husmænd fra forskellige Egne af Landet og nepop om at fremdrage denne Sag, og jeg har tilligemed min ærede Partifælle, det ærede Medlem for Helsingør (C. Rasmussen), faaet en Række Henvendelser fra Fiskere om at søge at faa den omspurgte Bevilling udvidet. I den Henseende ere vore Papirer altsaa i Orden. Vi staa ikke uden Mandat, men have været fuldt berettigede til at tale i denne Sag. Det er jo for øvrigt ogsaa naturligt, at de Folk, der ønske at frigøre sig for den gamle Afhængighed, komme til os. Hvad kunde det vel nytte, at de kom til den ærede Minister? De ville jo øjeblikkelig blive afviste og samtidig faa den Besked, at det gaar jo udmærket, som det gaar. Gaardmændenes og Proprietærernes Formynderskab skal opretholdes, Husmæn-